

fra sundhedskommissionerne. Deres ejere har her-
 efter oftest ikke haft mulighed for at få erstatning
 for deres nedlæggelse, og den spore til anmeldelse,
 som reglerne om erstatning for rettidigt anmeldte
 anlæg skulle betyde, har derfor haft ringe virkning.
 I praksis er anmeldelser inden for områderne kun sket
 i begrænset omfang. Det bemærkes endvidere, at
 reglen om, at fremtidige nedsivningsanlæg i et be-
 skyttelsesområde skal godkendes af en landvæsens-
 kommission, virker tungt. Ved fastsættelse af store
 beskyttelsesområder har nogle landvæsenskommis-
 sioner derfor delt beskyttelsesområdet i et indre og
 et ydre område med den virkning, at myndigheden
 til at tillade fremtidige nedsivningsanlæg i det ydre
 område delegeres til sundhedskommissionerne.

I KF § 17, stk. 1, foreslås, at der fremtidig skal
 fastlægges beskyttelsesområder ved alle vandfor-
 syningsanlæg, der tjener til almen vandforsyning
 — herunder ikke dyrkning — og tilberedning af
 levnedsmidler, lægemidler og lignende. Efter stk. 4
 skal der kunne fastlægges ydre områder, hvor
 allerede givne tilladelser efter sundhedsvedtægten
 opretholdes, og nye nedsivningsanlæg kan tillades
 af sundhedsmyndigheden. Bortset herfra kræver
 nye nedsivningsanlæg inden for beskyttelsesområdet
 tilladelse fra en landvæsenskommission, jfr. stk. 7,
 og ældre skal inden 8 uger anmeldes for en landvæ-
 senskommission, der kan forlange dem nedlagt eller
 ændret, jfr. stk. 3 og 5. Ejerne af rettidigt anmeldte,
 lovlige anlæg skal efter § 22, stk. 1, have krav på
 erstatning for udgifterne ved nedlæggelsen, men kun
 eventuelt et bidrag til dækning af udgifterne ved an-
 den afledning. Sidstnævnte er en indskrænkning i
 1926-lovens erstatningsregler, jfr. nærmere bemærk-
 ningerne til bestemmelsen i betænkningen side 65-66.

§ 41 er en videreførelse af KF's forslag. Ordet
 „tilvirkning“ i stk. 1 tænkes at dække det samme
 som „fremstilling — herunder ikke dyrkning —“
 i KF. Man har imidlertid ændret KF's forslag på
 forskellige punkter.

For det første udvides pligten til at fastsætte be-
 skyttelsesområder til også at gælde for sygehuse,
 skoler og lign. institutioner. Endvidere fastslås det,
 at der altid kan fastsættes beskyttelsesområder
 også for andre vandforsyningsanlæg.

For det andet er det bestemt, at der altid skal
 fastsættes et „indre“ område. Inden for dette om-
 råde skal nuværende og fremtidige nedsivnings-
 anlæg for wc-spildevand — og efter landvæsens-
 rettens bestemmelse også andre særligt forurenende
 anlæg — ubetinget være forbudt, (men der kan
 dog siden ved særlig lændvæsensretssag søges
 undtagelse herfra, jfr. § 41, stk. 4). Forinden der

kan træffes bestemmelse herom, må de grundejere
 og brugere, som kan tænkes omfattet af bestemmelsen,
 dog indvarsles til møde for landvæsensretten. Indvars-
 lingen skal normalt ske ved anbefalet brev med mindst
 14 dages varsel — jfr. f. eks. § 15, stk. 3, i lov nr. 186
 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropria-
 tion vedrørende fast ejendom —. Landvæsensretten
 skal dog kunne bestemme, at indvarslingen skal ske
 på anden måde — f. eks. ved indkaldelse i dagblade
 eller ved opslag —, hvis dette findes forsvarligt, f. eks.
 hvis vedkommendes adresse ikke kan fremskaffes,
 eller spørgsmålet vedrører et meget stort antal egen-
 domme. Det er — som efter § 15 i loven af 4. juni
 1964 — ikke en betingelse for fastlæggelsen af området,
 at de pågældende møder efter indkaldelsen. Når det
 indre beskyttelsesområde er fastlagt, skal grundejerne
 og brugerne have meddelelse herom ved anbefalet
 brev eller på anden måde, som landvæsensretten be-
 stemmer. For anlæg i det indre område, som ikke
 inddrages under stk. 1, og for anlæg uden for det
 indre område kan landvæsensretten i medfør af stk. 3
 fastlægge et „ydre område“, hvor lovligheden af alle
 eksisterende nedsivningsanlæg m. v. afbrydes, således
 at spørgsmålet påny må forelægges for myndighederne.
 Man har fundet det rettest, at tilladelse til opretholdelse
 af disse forhold skal søges hos sundhedsmyndighederne.
 — indenrigsministeriet eller sundhedskommissionen —.
 Spørgsmålet om tilladelse til fremtidige nedsivnings-
 anlæg m. v. i det ydre område ligger, som nævnt, bedre
 hos sundhedsmyndighederne end hos landvæsensretten,
 og for allerede eksisterende anlæg har man lagt
 vægt på, at sundhedsmyndighederne vil have en
 betydelig rutine i disse sager, og at anmeldelse til
 landvæsensretten i praksis kun sker i begrænset
 omfang, og det derfor kan være ønskeligt at foretage
 særlig undersøgelse angående tilstedeværelsen af
 eksisterende anlæg, hvilken undersøgelse vil ligge
 bedre hos sundhedskommissionerne end hos land-
 væsensretterne. Da virkningen, efter stk. 3 er
 mindre vidtgående end efter stk. 1 og udskyder
 den endelige afgørelse om nedsivningsanlægget m. v.
 til en anden myndighed, har man ikke stillet krav
 om indvarsling for landvæsensretten af de grund-
 ejere, der alene omfattes af stk. 3.

For det tredje har man ikke opretholdt retten til
 erstatning for krav om nedlæggelse eller ændring
 af de pågældende anlæg. For nedsivnings- og lign.
 anlæg indrettet efter lovforslagets ikrafttræden vil
 dette følge af reglen i § 40, hvorefter anlæggene
 altid kræver tilladelse, og tilladelsen altid kan til-
 bagetages uden erstatning. For anlæg indrettet før
 lovforslagets ikrafttræden har man lagt vægt på,
 at det drejer sig om ikke særligt investeringskræ-
 vende anlæg, der vil kunne være uheldige for vand-